

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/157/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613202625
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613202625.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, právne zastúpený spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, proti žalovanému: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. M. XXX, okres R. V., o zaplatenie 3.556,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/105/2013-58 zo dňa 23.09.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a v zrušenom rozsahu mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.852,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.852,68 eur od 21.07.2011 do zaplatenia, ktoré súd povolil žalovanému splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 120,- eur, splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, **s a n e d o t ý k a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.852,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.852,68 eur od 21.07.2011 do zaplatenia, ktoré súd povolil žalovanému splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 120,- eur, splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 128,65 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 201,39 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť advokátovi žalobcu do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. § 52 ods. 1, 2, § 879j Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d), § 497. § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe čiastočne vyhovel, nakoľko v časti, uvedenej vo výroku rozsudku, mal preukázanú jej dôvodnosť. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená dňa 30.08.2007 zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 100.000,- Sk, pri úrokovej sadzbe 11,35 % ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 2.704,- Sk, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.09.2007, s konečnou splatnosťou úveru 20.07.2011. Vzhľadom na charakter zmluvy sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú, vzhľadom na jej obsah o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských

úveroch, vrátane výšky úrokovej sadzby, dátumu, počtu a termínov splácania splátok, konečnej splatnosti úveru, ročnej percentuálnej miery nákladov. V konaní nebolo tvrdené, ani preukázané, že by došlo k predčasnej splatnosti úveru, úver sa teda stal v celom rozsahu splatným ku dňu 20.07.2011. Keďže povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy vo výške 2.852,68 eur, pozostávajúcej zo sumy splatných 47 splátok vo výške 4.218,55 eur, spracovateľského poplatku vo výške 66,39 eur a poplatkov za správu úveru za 47 mesiacov po 60,- Sk, t. j. 93,60 eur, čo činí 4.378,54 eur, po odpočítaní žalovaným vykonaných úhrad spolu vo výške 1.525,86 eur. V zostávajúcej časti uplatnenej istiny vo výške 704,28 eur súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno a dôvodnosť nároku v uvedenej časti nepreukázal. Súd žalobu zamietol aj v časti vyčíslených úrokov v sume 128,96 eur a vo výške 11,35 % ročne zo sumy 3.556,96 eur od 05.09.2012 do zaplatenia, nakoľko zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úrok je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Keďže ku splatnosti úveru došlo dňom 20.07.2011, uvedeným dňom boli splatné aj úroky z istiny úveru a od 21.07.2011 už žalobcovi zmluvné úroky neprislúchajú. Úroky, splatné ku dňu 20.07.2011, boli žalobcovi priznané v sume 2.852,68 eur, nakoľko súčasťou každej splátky úveru bol aj úrok. Pokiaľ aj žalovaný v podaní, doručenom súdu dňa 23.09.2013, uviedol, že dlh voči veriteľovi uznáva a navrhuje vydať rozsudok na základe uznania, súd nerozhodol rozsudkom na základe uznania, prihliadajúc ku charakteru právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným (spotrebiteľský právny vzťah), ako aj k forme a obsahu listiny predloženej žalovaným. Písomné podanie, predložené žalovaným, pozostáva z 2 listov, pričom obsahom prvého listu je samotné uznanie záväzku a návrh na rozhodnutie rozsudkom na základe uznania, podpis žalovaného je na samostatnom liste, neobsahujúcom žiadny text. Z podania tiež vyplýva, že bolo vyhotovené právnym zástupcom žalobcu a zaslané žalovanému na podpis. Prihliadajúc k uvedeným skutočnostiam, ako aj k zákonnému ustanoveniu § 202 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého možno podať odvolanie proti rozsudku na základe uznania nároku v prípade, ak neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nerozhodol vo veci rozsudkom na základe uznania nároku.

Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, vzniklo žalobcovi aj právo na zaplatenie úroku z omeškania. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8 % ročne, uplatnenej v žalobe, nakoľko z doplnenia žaloby vyplynulo, že žalovaný nezaplatil splátky splatné od februára 2009 do júla 2011, kedy predstavovala výška úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov minimálne 9 % ročne (pričom súd nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku). Súd však priznal žalobcovi úroky z omeškania len z priznanej sumy 2.852,68 eur, a to odo dňa nasledujúceho po konečnej splatnosti úveru, keďže vyčíslený úrok z omeškania do splatnosti úveru žalobca v dostatočnom rozsahu, a to napriek výzve súdu, nešpecifikoval tak, aby bolo možné preskúmať jeho dôvodnosť. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V súlade s ust. § 160 ods. 1 O. s. p. povolil žalovanému splácať priznané plnenie v splátkach po 120,- eur mesačne.

O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že priznal žalobcovi pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalobcu v konaní predstavoval 2.852,68 eur, čo percentuálne činí 80,2 %, jeho neúspech 704,28 eur, čo percentuálne činí 19,8 %. Úspech žalobcu potom predstavoval 60,4 % a súd preto priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 60,4 % zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

V zákonnej lehote podal odvolanie proti výroku, ktorým okresný súd vo zvyšku návrh zamietol a proti výroku o trovách konania odvolanie žalobca. Namieta zamietnutie nároku v časti istiny vo výške 704,28 eur, dlžného úroku vyčíslenému ku dňu 04.09.2012 vo výške 128,96 eur, dlžného úroku z omeškania vyčísleného ku dňu 04.09.2012 vo výške 968,54 eur, úroku 11,35 % ročne zo sumy 3.556,96 eur od 05.09.2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.556,96 eur od 05.09.2012 do zaplatenia a žalobcom uplatnenej náhrady trov konania vo výške 216,39 eur. Svoje odvolanie

odôvodňuje v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d), f) O. s. p. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Takýto postup súdu odôvodňuje záver o porušení práv žalobcu na dostatočné odôvodnenie. Postupom súdu, ktorým súd nerozhodol v právnej veci rozsudkom pre uznanie, došlo k porušeniu práva žalobcu a žalovaného na slobodné disponovanie s hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní. Právny názor súdu, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno pri uplatňovaní nároku vo zvyšku istiny 704,28 eur, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Odôvodnenie rozhodnutia považuje žalobca za nedostatočné. Rovnako zamietnutie vyčísleného úroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaný v podaní, doručenom súdu dňa 23.09.2013 uviedol, že dlh voči žalobcovi uznáva a navrhuje vydať rozsudok na základe uznania. Žalobca a žalovaný zároveň v podaní zhodne uviedli, že sa dohodli na splácaní dlhu v pravidelných mesačných splátkach. Žalobca je presvedčený, že súd nerešpektovaním návrhu žalovaného, aby vydal rozsudok pre uznanie z dôvodu, že uznal celý dlh čo do dôvodu a výšky, pričom svoj súhlas potvrdil svojím podpisom, nielenže nesprávne právne posúdil predmetnú vec, ale aj neprímeraným spôsobom zasiahol do dispozičnej zásady účastníkov konania. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 153a ods. 1 O. s. p. Súd nie je s poukazom na citované ustanovenie v prípade uznania nároku oprávnený skúmať skutkový stav, ako aj hmotnoprávne predpoklady, ktoré predchádzali uznaniu nároku, pretože sa musí uspokojiť s uznávacím prejavom žalovaného. Splnenie podmienok určených citovaným ustanovením, ktorými sú: 1. uznanie nároku žalovaným, 2. predmetné konanie môže byť skončené súdnym zmierom, stačí na to, aby bol rozsudok pre uznanie vydaný. Obidve uvedené podmienky boli v predmetnom konaní splnené. Navrhovateľ poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 38/2009 zo dňa 25.03.2010, ako aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 43/95 z 10. septembra 1996. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu, že neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní uplatneného nároku vo zvyšku istiny 704,28 eur. Žalobca na podporu svojich tvrdení predložil zmluvu o splátkovom úvere, úplný výpis z bežného účtu, ktorým preukázal výšku žalovanej sumy v plnom rozsahu. Výšku žalovanej sumy pritom žalovaný nikdy nespochybnil, naopak, jeho výšku v plnom rozsahu uznal. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.09.2010 sp. zn. 3 M Cdo 6/2010. Tvrdenie súdu, že neunesol dôkazné bremeno, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie rozhodnutia považuje žalobca za nedostatočné. V odôvodnení rozsudku sa súd vôbec nezaoberal žalobcom uplatňovaným nárokom ohľadne dlžného úroku z omeškania vyčísleného ku dňu 04.09.2012 vo výške 968,54 eur, pričom bez akéhokoľvek zdôvodnenia zamietol vo výroku napádaného rozsudku tento uplatňovaný nárok. Nebral pritom zreteľ na tvrdenia žalobcu uvedené v podanej žalobe, ako aj v doplnení žaloby, z ktorého vyplývalo, s ktorými splátkami sa žalovaný dostal do omeškania, v ktorých mesiacoch nezaplatil mesačnú splátku v plnej výške, resp. v ktorých mesiacoch nezaplatil mesačnú splátku vôbec. Zároveň žalobca uviedol spôsob, akým pri uplatňovaní úrokov a úrokov z omeškania postupoval. Súd sa zároveň v odôvodnení rozhodnutia nevyporiadal s právnou skutočnosťou, že žalobca má právo požadovať od žalovaného popri plnení aj úroky z omeškania, ktoré mu priamo vyplývajú z ust. § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Zamietnutie vyčísleného úroku ku dňu 04.09.2012 vo výške 128,96 eur a úroku vo výške 11,35 % ročne zo sumy 3.556,96 eur od 05.09.2012 do zaplataenia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca má za to, že zo zákonných ustanovení nepochybne vyplýva, že pri poskytnutí peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere má veriteľ nárok na úroky až do doby zaplataenia poskytnutých peňažných prostriedkov (ako odplatu za poskytnutie úveru). Zároveň táto zmluvná podmienka vyplýva aj z ustanovenia bodu 7.4.2. všeobecných obchodných podmienok, ku ktorým žalovaný pri podpise zmluvy o splátkovom úvere pristúpil. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nerozlišoval pojmy splatenie úveru a splatnosť úveru, pričom ide o pojmy s odlišnými dôsledkami pre existenciu nároku veriteľa. Splatením úveru sa rozumie jeho vrátenie veriteľovi spolu s úrokmi, ktoré plnia funkciu odplaty. Splatením úveru aj s úrokom zaniká nárok veriteľa. Splatnosťou úveru sa naopak rozumie určenie splatnosti celého dlhu v prípadoch, kedy bolo vrátenie dlhu dohodnuté vo forme splátok. Okamih splatnosti úveru nemá za následok zánik nároku veriteľa na poskytnuté peňažné prostriedky ani nároku na úroky. Zákaz požadovania zmluvného úroku po konečnej splatnosti má význam len vtedy, kedy ku dňu konečnej splatnosti úveru sa úver v plnom rozsahu vyplatí a tým dlh zanikne. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a nárok žalobcu priznal v plnom rozsahu.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1 O. s. p. (z ktorého dôvodu sa rozhodnutie odvolacieho súdu nedotýka odvolaním nenapadnutého výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.852,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.852,68 eur od 21.07.2011 do zaplatenia v mesačných splátkach vo výške 120,- eur mesačne so splatnosťou určenou vo výroku rozsudku) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu, t. j. vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách konania zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p. a v zrušenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava SR v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. K určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorá dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu musí dať dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky rozhodujúce otázky súvisiace s predmetom sporu. Pokiaľ odôvodnenie súdneho rozhodnutia týmto kritériám nezodpovedá, odníma sa účastníkovi možnosť konať pred súdom, keďže nemôže dostatočne posúdiť, prečo súd v jeho veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia a zaujať primeranú právnu argumentáciu a zároveň sa rozhodnutie súdu stáva nepreskúmateľné v odvolacom konaní.

V zmysle ust. § 153a ods. 1 O. s. p., ak počas konania žalovaný uzná pred súdom nárok uplatnený žalobou alebo jeho základ alebo ak sa žalobca vzdá pred súdom svojho nároku, súd rozhodne rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku.

V zmysle ust. § 153a ods. 3 O. s. p., rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku nemožno rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmiernom.

V zmysle ust. § 153 ods. 3 O. s. p., súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná.

V niektorých prípadoch zákon upúšťa od požiadaviek v zásade vyžadovaných pre rozhodnutie súdu ustanovených v ust. § 153 O. s. p. Upustenie od predpokladov uvedených v ust. § 153 ods. 1 O. s. p., vyžadujúcej preukázanie hmotnoprávných predpokladov, je v ust. § 153a ods. 1 O. s. p. nahradené iba naplnením procesného predpokladu, a to právnym úkonom, ktorým účastník konania uzná navrhovateľom uplatnený nárok alebo jeho základ alebo sa vzdá nároku. Tento prejav však musí byť jednoznačný a nespochybniteľný. Formulácia ust. § 153a ods. 1 O. s. p. nasvedčuje tomu, že ak sú naplnené predpoklady pre vydanie rozsudku podľa tohto ustanovenia, súd tak musí urobiť vždy. To znamená, že v prípade uznania nároku návrhu vyhovie.

Podmienky, za ktorých je možné vydať rozsudok na základe uznania alebo vzdania sa práva, sú nasledovné:

- odporca v konaní pred súdom (písomne alebo ústne na pojednávaní) uznal nárok navrhovateľa,
- navrhovateľ uznanie nároku ničím nepodmienil,
- ide o spor, ktorý je inak možné skončiť zmiernom.

Ak sú splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie, súd tak rozhodne aj bez návrhu. Z gramatického výkladu ust. § 153a ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ak sú splnené zákonné podmienky, súd má povinnosť vydať rozsudok na základe uznania nároku. Na druhej strane je potrebné uviesť, že aj procesné podania účastníkov konania podliehajú hodnoteniu súdu. Je preto vecou hodnotenia súdu, či ten-ktorý prejav účastníka konania súd bude považovať za prejav uznania nároku. Nepriznanie účinkov prejavu vôle účastníka, ktorým uznáva nárok uplatnený žalobou, musí byť však riadne odôvodnené, aby bolo zrejmé, akými skutkovými a právnymi úvahami sa súd riadil a na základe akých právnych predpisov neuznal prejav účastníka konania za platný uznávací prejav v zmysle ust. § 153a ods. 1 O. s. p.

Odôvodnenie prvostupňového rozsudku je však v tomto smere nedostatočné a arbitrárne. Prvostupňový súd síce uviedol viaceré východiská, pre ktoré rozsudok na základe uznania nevydal, tieto však bližšie nevysvetlil a odvolateľovi ani odvolaciemu súdu tak nie je zrejmé, prečo uvedené východiská bránili prvostupňovému súdu vydať rozsudok na základe uznania nároku.

Okresný súd poukázal, že v súdnej veci ide o spotrebiteľský právny vzťah (bez bližšieho zdôvodnenia). Vydanie rozsudku na základe uznania nároku v zmysle ust. § 153a však nie je vylúčené v spotrebiteľských veciach. Zo samotnej skutočnosti, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno vyvodiť záver o neprípustnosti vydania rozsudku na základe uznania nároku.

Spotrebiteľský právny vzťah však môže byť relevantný, avšak iba v prípade, ak súd dôjde k záveru, že niektorá zo zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, na základe ktorej by mal spotrebiteľ zaviazaný na plnenie, je neprijateľnou podmienkou. Takýto záver však napadnutý rozsudok neobsahuje.

Zo samotnej skutočnosti, že text uznania záväzku a návrh na rozhodnutie rozsudkom na základe uznania vypracoval dodávateľ, nevyplýva nemožnosť vydať rozsudok na základe uznania nároku. V danom prípade totiž nejde o formulárový text.

Je síce pravdivé tvrdenie okresného súdu, že písomné podanie predložené žalovaným pozostáva z dvoch listov, pričom podpis žalovaného je na samostatnom liste, neobsahujúcom žiadny text, nie je však zrejmé, prečo by táto skutočnosť mala spôsobiť nedostatok uznávacieho prejavu. Ak mal súd pochybnosti o tom, či ide o vyhlásenie žalovaného, mal túto pochybnosť odstrániť prípadným výsluchom žalovaného (súd disponuje procesnými opatreniami ako zabezpečiť prítomnosť žalovaného na pojednávaní). Samotná takáto pochybnosť však bez ďalšieho nemôže byť dôvodom neuznania uznávacieho prejavu žalovaného.

Na základe uvedeného považuje odvolací súd záver okresného súdu o nemožnosti vydať v predmetnej veci rozsudok na základe uznania nároku za arbitrárny a právne posúdenie uskutočnené prvostupňovým súdom za predčasné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v rozsahu napadnutom odvolaním, t. j. vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a v zrušenom rozsahu mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou okresného súdu bude opätovne posúdiť prejav žalovaného nachádzajúci na č. I. 50 - 51 spisu, či z procesného hľadiska ide o uznanie nároku uplatneného žalobou v zmysle ust. § 153a ods. 1 O. s. p. a či sú splnené podmienky pre vydanie rozsudku na základe uznania nároku v zmysle ust. § 153a ods. 1, 3 O. s. p. Ak okresný súd dôjde k záveru, že podmienky sú splnené, rozhodne vo zvyšku uplatneného nároku rozsudkom na základe uznania. Ak okresný súd dôjde k záveru, že podmienky na vydanie rozsudku na základe uznania nie sú splnené, svoje rozhodnutie logicky a presvedčivo odôvodní tak, aby účastník konania mohol posúdiť, prečo súd v jeho veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku a zároveň, aby rozhodnutie okresného súdu bolo preskúmateľné v odvolacom konaní. Pokiaľ by aj okresný súd nerozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie, povinnosťou okresného súdu bude zaoberať sa každým čiastkovým nárokom uplatneným žalobou, pričom každý čiastkový záver musí zodpovedajúcim spôsobom odôvodniť, vysporiadajúc sa s podstatnými argumentami žalobcu. Okresný súd zároveň rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.